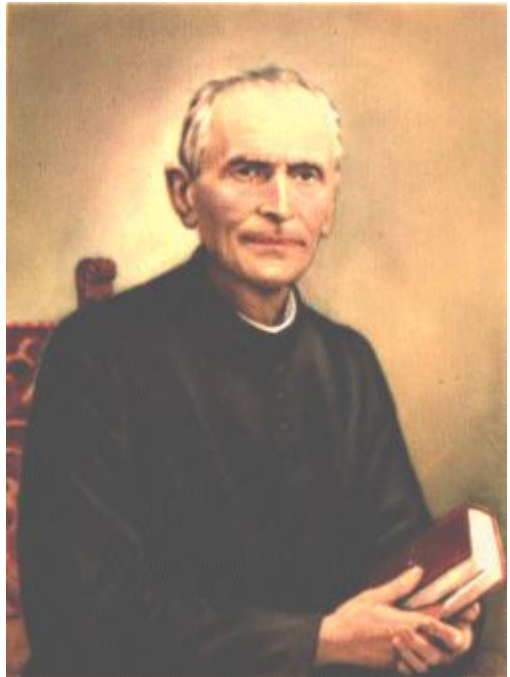

Michele Rua (° 1837 – ^{AO}1888 – † 1910)

Biografische gegevens

Michele werd geboren op 9 juni 1837 te Turijn, Valdocco. Dit is de wijk waar Giovanni Bosco enkele jaren later zijn Oratorio definitief zal vestigen. Michele was de 4de en jongste zoon uit het tweede huwelijk van Giovanni Battista, een controleur uit de nabijgelegen wapenfabriek. Michele had van bij zijn geboorte een zwakke gezondheid, zodat hij opgroeide als een tengere, frêle jongen.

Hij ontmoet don Bosco voor het eerst in september 1845 in het Refugio van Markiezin de Barolo. Een kameraad had hem uitgenodigd om mee te gaan naar het Oratorio. Als het van hem afhing keerde hij daar elke zondag terug; maar zijn moeder zag hem liever niet met dit soort jongens optrekken. Toch laat ze toe dat hij in 1847 lid wordt van de Compagnie van

St.-Aloysius. Michele ziet don Bosco ook op de lagere school, bij de Broeders van de Christelijke scholen. Don Giovanni is er aalmoezenier.

Zijn moeder bereidt Michele voor om in de wapenfabriek te gaan werken als controleur. Maar als hij, in 1850, wou stoppen met naar school gaan, vraagt don Giovanni hem of hij zin heeft 'om Latijn te leren'. Dit was synoniem met college lopen en leidde vaak tot het priesterschap. Michele hapte toe. In het najaar van 1852 gaat Michele op internaat bij don Bosco en trekt het kerkelijke habijt aan; in '53 schrijft hij zich in voor de lessen filosofie aan het seminarie.

Op 26 januari 1854 is Michele de leider van het groepje dat op voorstel van don Giovanni belooft om een jaar lang een 'praktische oefening in de naastenliefde' te doen. Het groepje noemt zichzelf 'Salesianen' naar hun voorbeeld, Sint Franciscus van Sales. Stilaan wordt Michele de eerste medewerker van don Bosco. Op 25 maart 1855 is hij de eerste 'Salesiaan' die privaat geloften uitspreekt.

Tussen 1855 en '60 studeert hij theologie, maar blijft ook werkzaam als rechterhand van don Bosco. In 1856 wordt hij de directeur van het nieuwe oratorio aan de 'Nieuwe Poort'. Een jaar nadien wordt hij verantwoordelijk voor het oratorio van de Engelbewaarder in Vanchiglia. Hij vergezelt don Giovanni op zijn eerste reis naar Rome (1858). In 1859 wordt hij ingeschreven als lid van de pas gestichte Sociëteit van St. Frans van Sales. Hij wordt meteen gekozen als geestelijk directeur. Hij is op dat moment 22 jaar en nog niet eens diaken.

Na zijn priesterwijding in juli 1860 nemen zijn verantwoordelijkheden steeds toe. Naast geestelijk directeur wordt hij verantwoordelijke voor de discipline (twee nogal tegenstrijdige opdrachten). Hij blijft ook directeur van het oratorio van de Engelbewaarder.

In 1863 (26 jaar) stuurt don Bosco Michele naar het college van Mirabello als stichtend directeur. Gedurende deze periode wordt hij veel zelfstandiger en ondernemender. Hij floreert. Don Ruffino, kroniekschrijver van het Oratorio, zegt van hem dat hij als een tweede don Bosco is: altijd omgeven door jongeren die aangetrokken worden door zijn beminnelijkheid.

In 1865 wordt hij teruggeroepen naar Turijn om prefect van de congregatie te worden. Hij is nu ook officieel de tweede in bevel. In '68 kraakt zijn gezondheid. De dokters geven hem op, maar don Bosco wil hem niet laten gaan. Hij geneest en wordt steeds meer een man van vertrouwen. Don Bosco bereidt hem geleidelijk maar ook nadrukkelijk voor om zijn opvolger te worden. In '69 wordt hij verantwoordelijk voor de vorming van de Salesianen. In '72 moet Michele als algemeen prefect de medebroeders over de verschillende huizen herverdelen. Hij doet de canonieke visitatie. Don Bosco belast hem met het bestuderen van de aanvragen voor nieuwe stichtingen. Hij vertrouwt hem de algemene leiding van het Instituut van de Dochters van Maria Hulp toe, na het vertrek van don Cagliero naar Latijns-Amerika. Hij vergezelt don Bosco op belangrijke reizen, voert onderhandelingen over nieuwe stichtingen.

Niemand kijkt verwondert op als don Bosco hem tijdens het Algemeen Kapittel van '85 benoemt als Vicaris met recht van opvolging. Iedereen ziet in hem diegene die de erfenis van don Bosco het best kan verder zetten als die er niet meer zal zijn. Zesendertig jaar heeft don Michele zijn leven met don Giovanni gedeeld. Hij is dan ook heel diep getroffen door diens overlijden.

Don Rua als Algemene Overste (1888 – 1910)

Bij de dood van don Bosco wacht hem de zware taak om de congregatie te leiden. In Rome wil men de Salesianen fusioneren met een andere gelijkaardige congregatie die "meer stabiliteit" heeft. Dank zij de tussenkomst van Mgr Manacorda is dit niet gebeurd. De kern van don Rua's beleid is de trouw aan de stichter.

Als hij aan het bewind komt, zijn er heel wat schulden en al vlug leert hij bedelen. Hij schrijft ontelbare brieven naar allerlei mensen, vragend om hulp en bijstand. Ook al is hij van nature uit geen reiziger, toch onderneemt hij tal van grote reizen met het doel de geest van don Bosco levend te houden in heel de congregatie. Zijn persoonlijke contacten met de medebroeders, de Zusters van don Bosco, de medewerkers, weldoeners en oud-leerlingen dragen zeker bij tot de cohesie van de Salesiaanse familie.

Tijdens zijn eerste grote reis (februari – mei 1890) bezoekt hij Frankrijk (meerdere malen), Spanje, Groot-Brittannië en België. In '94 doet hij Zwitserland, Frankrijk, België en Nederland aan. In '95 gaat hij naar het Heilig Land en in '99 bezoekt hij Noord-Afrika na een rondreis door Zuid-Frankrijk, Spanje en Portugal. Ter gelegenheid van de 25ste verjaardag van de eerste zending missionarissen stuurt hij don Albera als zijn persoonlijke gezant die er drie jaar over doet om alle werken te bezoeken.

Don Rua moest ook 3 zware beproevingen verwerken die in zijn ogen de trouw aan don Bosco ernstig aantastten. In 1901 verbood het Vaticaan de religieuze oversten de biecht te horen van hun medebroeders en leerlingen. Dit was volgens Michele één van de wezenskenmerken van de salesiaanse spiritualiteit. In 1906 verplichtte het

Vaticaan ook de volledige scheiding (juridisch en administratief) tussen de Salesianen en de Dochters van Maria Hulp der Christenen. De derde beproeving is van een heel andere aard. In 1907 doet de politie een inval in het college van Varazze. Zij beschuldigden de Salesianen van schaamteloze handelingen en arresteren twee medebroeders. Achteraf bleek dit opgezet spel te zijn om de religieuzen in een slecht daglicht te plaatsen. Daarnaast waren ook de sluiting van de huizen in Equator (1896), de verjaging van de Salesianen uit Frankrijk (1902) en de aardbeving in Messina – waar 9 medebroeders en 39 leerlingen stierven, heel pijnlijke momenten.

Don Rua stierf op 6 april 1910. In 1922 begint men zijn zaligmakingproces en Paulus VI verklaart hem zalig op 29 oktober 1972.